

РЕШЕНИЕ

№ 11696

гр. София, 11.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 29.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **2071** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл.46, ал.

1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Б. С. Яко, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] ., гражданка на Ирак, принудително настанена в СДВНЧ с адрес [населено място], [улица], чрез адв. Т. И., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], Безистен, ет. 2, против Заповед № 5364з - 268/24. 01. 2024 г. на директора на Дирекция "Миграция", с която на основание чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ на жалбоподателката е наложена ПАМ - "Връщане до страна на произход", която да се изпълни до страна на произход - Република Иран.

В жалбата се поддържа, че актът е издаден при съществено нарушение на процесуалните правила, материалния закон и несъответствия с целите на закона. На жалбоподателката не е дадена възможност да изясни всички факти и обстоятелства от значение за личното си положение, както и да се запознае с материалите по преписката, в нарушение на чл.34, ал.3 и чл.35 от АПК, лишена е от възможността да участва в производството. Заповедта ѝ е връчена на български език и без преводач. Посочва и липсата на преценка, дали за адресата на акта посочената държава на връщането е в съответствие с принципа за забрана за връщане по чл.44а, ал.5 от ЗЧРБ, дали се явява трета сигурна страна и Сочи, че прекратяването на хуманитарния статут в случая не е преустановяване на рисковете, съществуващи за нея в страната на произход, а че същата в продължителен период не е пребивавала в Република България. Иска отмяна на заповедта. В съдебно заседание жалбоподателката не се

явява и не се представлява.

Ответникът Директорът на Дирекция „Миграция“, чрез юрисконсулт Ч. оспорва жалбата и иска отхвърлянето ѝ. Позовава се на първо място на това, че административният орган действа в условията на обвързана компетентност при наличието на основания по чл. 41, ал. 4 от ЗЧРБ - за чужденеца има влязло в сила решение за прекратяване на хуманитарен статут в РБ. В тази връзка и след изпълнение на трансфер от Република А. към Република България, спрямо чужденецът е издадена ПАМ за връщане в страна на произход, транзитна страна или страна на преминаване. Това връщане е обезпечено с настаняване в СДВНЧ, но заради подадена последваща молба за закрила, мярката връщане не е изпълнена и лицата са освободени от СДВНЧ. При издаване на заповедта са спазени са разпоредбите на чл. 44, ал. 2 и чл. 44 а, ал. 5 от ЗЧРБ, т.е. доказано е безспорно, че чужденецът няма културни и други връзки с РБ, тъй като видно от наличното по делото, същият се е установил в Република А. и не желае от РБ вече предоставена закрила като неговия статут е бил прекратен. Счита, че заповедта е правилна и законосъобразна и моли съдът да постанови решение, с което да я оставите в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Позовава се на решение на АССГ по аналогичен случай на друг член от семейството.

От фактическа страна:

Обжалваната заповед е издадена предвид факта, че с влязло в сила решение № 6639/26.11.2019г. на ДАБ хуманитарният статут на Б. С. Яко е прекратен и предвид мотивите, изложени в Предложение рег. № 5364р – 2208/24. 01. 2024 г. на началник отдел „Противодействие на незаконната миграция“, цитирано в заповедта и съставляващо неразделна част от нейните мотиви.

В предложението е посочено, че в отдел „Противодействие на незаконната миграция“ при Дирекция „Миграция“ е получено писмо от ДАБ – МС за трансфер от Република А. към Република България, на основание чл. 8, ал. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Дъблин и Регламент Евродак, по искане на Република А. за обратно приемане на Б. С. Яко, [дата на раждане] ., гражданка на Република Ирак.

В хода на производството е установено, че на жалбоподателката е предоставен хуманитарен статут с Решение № 526/24. 06. 2003 г. на председателя на ДАБ. С влязло в сила Решение № 6639/26.11.2019 г. хуманитарният статут на Б. С. Яко е прекратен.

Административният орган е приел, че решаването на въпроса не търпи отлагане, за да се защитят важни държавни и обществени интереси, свързани със запазване на общественения ред, поради което е приложил чл. 34, ал. 4 от АПК.

При наличие на предпоставките на чл. 44, ал.1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ е предложено налагане на ПАМ – „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Изложени са мотиви, че няма основания за прилагане на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, като са отчетени са всички относими обстоятелства – за лицето няма данни за регистрирано влизане на територията на страната, не попада в категорията „уязвими лица“ по смисъла на §1, т.4от ДР на ЗЧРБ, няма данни да притежава средства за издръжка, не разполага с валиден документ за задгранично пътуване. Спрямо лицето не са установени нови производства по ЗУБ или производства за получаване на разрешение за пребиваване, както и че не разполага с данни, че лицето е преустановило връзките си с държавата на произход. Видно от

това, че чуждата гражданка е установена на територията на Република А. ставало ясно, че е преминала през държавната граница не през определените места и може да се предположи, че целта на чужденката в настоящия момент е Западна Европа, а не търсене на международна закрила.

Издадена е обжалваната заповед, с която на Б. С. Яко е наложена ПАМ – „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, която да се изпълни до страна на произход Република Ирак.

Със заповед рег.№ 5364з-271/24.01.2024г., жалбоподателката е настанена в СДВНЧ, като по време на настаняването е посетена заедно със семейството ѝ от представител на Посолството на Ирак в [населено място]. Съгласно докладна записка от 15.02.2024г. жалбоподателката и останалите членове на семейството ѝ – Б. Б. Е. и дъщеря Б. Б. Е. категорично отказват да се завърнат доброволно в Република Ирак и да съдействат за това.

След издаване заповедите, на 31.01. 2024 г. е подадена молба от Б. С. Яко до ДАБ при МС за предоставяне на закрила. По данни на ответника жалбоподателката и семейството ѝ са освободени от СДВНЧ, мярката не е изпълнена и ги няма.

В хода на съдебното производство не са представени други доказателства освен административната преписка.

Жалбоподателката не се явява в съдебно заседание, за което ѝ е осигурен преводач от арабски език, както и не се представлява. Не прави искане за събиране на други доказателства по твърденията в жалбата.

Правни изводи:

По отношение на допустимостта съдът е възстановил срока за обжалване на заповедта и предвид, че е подадена от адресата ѝ и същата подлежи на съдебен контрол, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ - директора на Дирекция „Миграция“ при МВР.

Заповедта е издадена при спазване на изискванията на чл.59, ал.1 и 2 от АПК за писмена форма и реквизити, в това число правни и фактически основания.

Мотиви към заповедта се съдържат в предложение рег. № 5364р – 2208/24. 01 . 2024 г. на началника на отдел „Противодействие на незаконната миграция“, цитирано в заповедта и съставляващо неразделна част от нейните мотиви.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до засягане правото на защита в производството или до неправилно приложение на материалния закон. Действително, няма данни жалбоподателката да е била уведомена за предстоящо издаване на заповедта, както и няма данни да ѝ е връчена с преводач, но това е отчетено при произнасяне по искането за възстановяване на срока за обжалване, жалбоподателката е упражнила правото си на защита, подавайки жалбата си чрез упълномощен адвокат и е изложила тезата си за законосъобразност на заповедта с възможност за ангажиране на доказателства пред съда. В хода на съдебното производство е предоставена възможност на жалбоподателката да представи

доказателства за твърденията си в жалбата, осигурен е и преводач за съдебното заседание, но същата е проявила процесуална пасивност и не е ангажирала никакви доказателства, относими към обстоятелствата по чл.44, ал.2 от ЗЧРБ, за да обори преценката на ответника по разпоредбата, както относно личното ѝ положение, така и по отношение на сигурността в страната на произход.

Правилно е приложен и материалния закон, както и процесната ПАМ не влиза в противоречие с целта му.

Съгласно чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ, една от принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон е връщане до страна произход, страна на транзитно преминаване или трета страна – т.2. В чл. 41 от ЗЧРБ са регламентирани конкретните основания за налагане на тази мярка. В случая административният орган е приел, че е налице необходимостта от прилагане на ПАМ по чл. чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ "Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна", поради наличието на основанията визирани в чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за прекратяване на хуманитарния му статут. Съгласно писмо рег. № ЦУ -04–188/23. 01. 2024 г. на ДАБ при МС, Република България вече е разгледала молбата за закрила на посочените в писмото граждани, включително и жалбоподателката, и производствата им са приключили с влязло в сила решение. Посочено е, че чужденците следва да бъдат предадени на длъжностните лица от дирекция „Миграция“ – МВР за извеждане от Република България.

Видно от приетото от фактическа страна въз основа на доказателствата по делото са налице материалноправните предпоставки на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ - влязло в сила решение за прекратяване на хуманитарния статут. В тази хипотеза и на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ компетентният административен орган действа при условията на обвързана компетентност, след като констатира основанието за прилагане на ПАМ. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им, са императивни и задължителни за административния орган. За прилагането на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ е необходимо само установяване на визирания в хипотезата на нормата юридически факт, а именно, влязлото в законна сила решение за прекратяване на международна закрила или убежище по реда на ЗУБ, който факт е безспорно доказан в административното производство. В този смисъл решение № 7177 от 11.06.2024 г. на ВАС по адм. д. № 8990/2023 г., III о. по подобен случай.

В оспорената заповед са изложени мотиви относно приложението на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. От Предложение рег. № 5364р – 2208/24.01.2024 г. на началник отдел "Противодействие на незаконната миграция" в Дирекция "Миграция" – МВР към което препраща заповедта, се установява, че административният орган е обсъдил относимите към разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ обстоятелства, а именно, че лицето се е установило на територията на Република А., не е уязвимо лице по §1, т. 4б от ДР на ЗЧРБ, няма данни да притежава издръжка, не разполага с валиден документ за задгранично пътуване, към датата на заповедта няма установени нови производства по ЗУБ или други за разрешение за пребиваване, няма данни, от които да се направи извод, че е загубило връзките си с държавата по произход. Приема се, че мотивите към административния акт могат да бъдат изложени отделно от него в друг документ, изходящ от същия орган, съдържащ се в административната преписка, и съответно в случая директорът на Дирекция "Миграция" препраща към изложените конкретни съображения за налагане на процесната ПАМ. По делото не се установява Б. С. Яко да

има социални и културни връзки в България, същата е обратно в България след трансфер от А. по искане за обратно приемане. Не е налице и основание за приложение разпоредбата на чл.44а, ал. 5 ЗЧРБ, тъй като няма доказателства за риск за живота и свободата на чужденеца или за опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение. Жалбоподателката не представя никакви доказателства и не иска събиране на доказателства за твърденията си в жалбата и за опровергаване на преценката на органа по чл.44, ал.2 от ЗЧРБ. Обстоятелството, че след предоставяне на международна закрила чужденката е напуснала България, където ѝ е била предоставена международна закрила и се е установила в А., не дава основание да се направи извод за тесни връзки с България, напротив изводът е, че използва страната за транзитен пункт, като целта е Западна Европа, а не търсене и съответно ползване от предоставената международна закрила в България. При прилагане на принудителната мярка "връщане" са били отчетени всички относими за индивидуалната преценка факти и обстоятелства, при спазване на принципите за пропорционалност и ефективност, като чужденката не заявила или доказала противното на изложеното в заповедта и предложението, към което препраща.

Подадената молба за закрила след издаване на заповедта не е основание за отмяната ѝ като незаконосъобразна. Съгласно разпоредбата на чл. 67, ал.1 и ал. 2 от ЗУБ, приложената принудителна мярка "връщане до страна на произход " не се привежда в изпълнение до приключване с влязло в сила решение на производството по предоставяне на убежище и наложената мярка се отменя при придобиване от чужденеца на съответния статут по закона. Следователно, производството по чл. 67, ал.1 от ЗУБ е самостоятелно и не се отразява върху законосъобразността на оспорената заповед, а само евентуално върху нейното изпълнение.

По изложените съображения заповедта е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора, на ответника се дължат разноски за тази инстанция в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правна помощ.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. С. Яко, ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Република Иран против Заповед № 5364з - 268/24.01.2024 г. на директора на Дирекция "Миграция", с която на основание чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ на жалбоподателката е наложена ПАМ - "Връщане до страна на произход".

ОСЪЖДА Б. С. Яко, ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Република Иран да заплати на Дирекция "Миграция" при Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

